

MICHAEL CONNELLY

**BETO
NOVÁ
BLON
DÝNA**

TŘETÍ
PŘÍPAD
HARRYHO
BOSCHE

MICHAEL CONNELLY

**BETONOVÁ
BLONDÝNA**

Betonová blondýna

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz/
www.albatrosmedia.cz

Michael Connelly

Betonová blondýna – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MICHAEL CONNELLY

BETONOVÁ BLONDÝNA

2020

Copyright © 1994 by Michael Connelly
Translation © 2020 by Jiří Kobělka

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *The Concrete Blonde*
vydaného nakladatelstvím St Martin's Press, New York 1995
přeložil Jiří Kobělka
Vydalo nakladatelství Domino v roce 2020 ve společnosti
Albatros Media a. s., se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4
Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová
Jazykový redaktor: Viktor Špaček
Korektura: Karla Bedrlíková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská
Grafické zpracování obálky: Diana Delevová
Vydání druhé, v tomto překladu první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-418-1

ISBN e-knihy 978-80-7498-430-3 (1. zveřejnění, 2020)

www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

*Pro Susan, Paula a Jamie,
Boba a Marlen, Ellen, Jane a Damiana*

Dům v Silverlake byl potemnělý, okna prázdná jako oči mrtvol. Byl to starý bungalov s dřevěným obložením, terasou přes celou přední stranu a dvěma arkýřovými okny vsazenými do dlouhé sedlové střechy. Za žádným oknem se nesvítilo a zhasnuté bylo i světlo nad vchodem. Celou budovu jako by obestírala zlověstná temnota, kterou neproniklo ani světlo pouličních lamp. Bosch věděl, že na terase by klidně mohl někdo stát, a on by ho stejně nejspíš neviděl.

„Víš jistě, že je to on?“ zeptal se jí.

„Ten dům ne,“ odpověděla. „Ale garáž za ním. Přijed' blíž, ať vidím příjezdovou cestu.“

Bosch šlápl na plyn, Chevrolet Caprice vyrazil kupředu a projel kolem vjezdu na cestu vedoucí k domu.

„Tam,“ řekla.

Bosch zastavil. Za domem stála garáž s obytným podkrovím. Do patra vedlo boční schodiště zakončené dveřmi, nad nimiž se svítilo. Také ve dvou oknech byla rozsvícená světla.

„Oukej,“ řekl Bosch.

Chvilí na garáž upřeně zírali. Bosch netušil, co tady má vidět. Možná nic. Prostitutka byla silně naparfémovaná a Bosch musel stáhnout okénko. Nevěděl, jestli jí má věřit, nebo ne. Zato ovšem věděl, že nemůže přivolat posily. Neměl u sebe vysílačku a telefon v autě nebyl.

„Tak co chceš teda... – tamhle je!“ řekla prostitutka naléhavě.

Bosch to taky spatřil: stín postavy mihnoucí se za menším oknem. Nejspíš koupelna, usoudil.

„Je v koupelně,“ potvrdila jeho tušení prostitutka. „Tam jsem to všecko viděla.“

Bosch přešel pohledem z okna na ženu vedle sebe.

„Co všecko?“

„Já, ehm, víš... Když jsem tam byla, mrkla jsem se mu do skříňky. Prostě jsem chtěla vědět, co tam má. Holka si musí dávat pozor. A tam jsem to všecko našla. Ty jeho šminky. Řasenku, rtěnky, pudřenku a tak. Proto mě napadlo, že je to on. Vždycky je tím vším namaloval, když s nima byl hotovej – jako když je zabil.“

„Proč jsi mi to neřekla do telefonu?“

„Neptal ses.“

Bosch pozoroval, jak postava přechází za záclonou v druhém okně. Prudce se mu rozbušilo srdce. Usilovně přemýšlel.

„Jak je to dlouho, cos odtamtud utekla?“

„Sakra, to fakt nevím. Musela jsem sejít pěšky na Franklin a pak jsem ještě na Boulevard dala jedno číslo, který mi zabralo asi deset minut. Takže nevím.“

„Zkus to odhadnout. Je to důležité.“

„Fakt nevím. Ale už je to dyl než hodina.“

Zatraceně, pomyslel si Bosch. Ta ženská ještě obsloužila klienta a teprve pak zavolala policii. Opravdu příkladný občanský postoj. Takže v tom pokoji nad garáží teď úplně klidně může být její náhradnice, a on tu jen sedí a kouká.

Popojel s autem o kousek dál a našel volné místo před hydrantem. Vypnul motor, ale klíčky nechal v zapalování. Vystoupil a strčil hlavu do staženého okénka.

„Poslyš, jdu nahoru. Ty tady zůstaň. Jestli uslyšíš výstřely nebo jestli se do deseti minut nevrátím, začni bušit sousedům na dveře a přivolej policii. Řekni jim, že jeden detektiv potřebuje pomoc. Na palubní desce máš hodiny. Deset minut.“

„Deset minut, bejby. To pak budeš za hrdinu, co? Ale tu odměnu si vezmu já.“

Bosch vytáhl pistoli a chvatně došel po příjezdové cestě ke garáži. Boční schodiště bylo staré a zkroucené. Bosch bral schody po třech a počínal si co nejtěšěji. Přesto měl pocit, že vytrubuje svůj příchod do celého světa. Nahoře zvedl ruku s pistolí a pažbičkou

BETONOVÁ BLONDÝNA

rozbil holou žárovku nade dveřmi. Stáhl se do tmy a opřel se o vnější zábradlí. Zvedl levou nohu, soustředil veškerou sílu do paty a kopl do prostoru nad koulí.

Dveře se s hlasitým prasknutím rozletěly. Bosch se příkrčil a ve standardním bojovém postoji se přesunul přes práh. Okamžitě zaregistroval muže, který stál za postelí na druhé straně místnosti. Byl nahý a na těle neměl jediný vlas ani chlup. Bosch se mu podíval do očí a viděl, že do nich rychle vstupuje hrůza. Zaječel vysokým a napjatým hlasem:

„POLICIE! ANI HNOUT!“

Muž ztuhl, ale jen na okamžik. Rychle se sklonil a strčil pravou rukou pod polštář. Na chvíličku zaváhal, vzápětí ale v tomto pohybu pokračoval. Bosch nevycházel z údivu. Co to ksakru dělá? Čas se zastavil. Adrenalin vyplavený do těla propůjčoval jeho zraku zvláštní ostrost, jako by se všechno před ním odehrávalo ve zpomaleném záběru. Okamžitě mu bylo jasné, že muž sahá pod polštář buď proto, aby se něčím zakryl, anebo...

Ruka šmátrala pod polštářem.

„NEDĚLEJ TO!“

Prsty pod polštářem cosi obemkly. Muž z Bosche ani na okamžik nespustil oči. A Bosch si teprve v tu chvíli uvědomil, že mužův výraz není projevem hrůzy. Bylo to něco jiného. Vztek? Nenávist? Ruka se začala vysouvat zpod polštáře.

„NE!“

Bosch vypálil jednu ránu a pistole mu v obou rukou poskočila. Nahý muž se zprudka vymrštil, odletěl dozadu a narazil do dřevěného obložení na zadní zdi. Odrazil se od něho, spadl čelem na postel a začal se svíjet a chroptět. Bosch rychle vběhl do pokoje a přiskočil k posteli.

Muž opět sahal levou rukou pod polštář. Bosch zvedl nohu, zaryl ji muži do zad a přišpendlil ho k podlaze. Sundal si z opasku pouta, nasadil muži jedno na šmátrající levou ruku a zacvakl ho. Právě pouto pak zacvakl tak, aby měl muž obě ruce za zády. Naháč dál hekal a úpěl.

„Já nemůžu..., nemůžu...,“ řekl, ale jeho další slova se rozplynula v záchvatu kašle.

„Jasně jsem ti řekl, ať se ani nehneš!“ křikl Bosch a pomyslel si: klidně si chcípni, chlape. Pro všechny to tak bude lepší.

Sedl si na postel a sáhl po polštáři. Zvedl ho, několik vteřin zíral na předmět pod polštářem a opět ho upustil. Na chvíli zavřel oči.

„Zatracená práce!“ zařval do naháčova zátylku. „Co tě to napadlo? Mířil jsem na tebe pistolí, a tys... Říkal jsem ti, že se nemáš ani hnout!“

Obešel postel, aby viděl muži do tváře. Z úst mu vytékala krev a vpíjela se do špinavě bílého prostěradla. Bosch věděl, že kulka zasáhla plíce. Tomuto muži už nebylo pomoci.

„Nemusels umřít,“ řekl mu Bosch.

Po chvíli byl muž mrtvý.

Bosch se rozhlédl po místnosti. Nikdo další tu nebyl. Žádná náhradnice za šlapku, která utekla. V tomto odhadu se Bosch zmýlil. Zamířil do koupelny a otevřel skříňku pod umyvadlem. Líčidla tam opravdu byla, v tom se prostitutka nepletla. Bosch poznal některé známé značky. Max Factor, L'Oréal, Cover Girl, Revlon. Všechno souhlasilo.

Podíval se přes dveře koupelny na mrtvolu na posteli. Ve vzduchu se stále vznášel zápach střelného prachu. Zapálil si cigaretu. V místnosti bylo takové ticho, že kdykoliv vtáhl do plic další doušek uklidňujícího kouře, slyšel jemný praskot páleného tabáku.

V bytě nebyl telefon. Bosch se tedy posadil na židli v kuchyňce a čekal. Když se podíval přes místnost na tělo, uvědomil si, že mu stále divoce tluč srdce a přemáhá ho závrať. Zároveň si však uvědomil, že k muži na posteli vůbec nic necítí – sympatie, výčitky svědomí ani zármutek. Vůbec nic.

Pokusil se raději soustředit na kvílení sirény, které se zpočátku ozývalo v dálce, ale teď se rychle blížilo. Po chvíli Boschovi došlo, že siréna není jen jedna. Bylo jich mnoho.

1

Na chodbách budovy okresního soudu v centru Los Angeles si člověk nesedne; nejsou tam žádné lavice. A když se někdo pokusí svézt zády po stěně a uvelebit se na studené mramorové podlaze, postaví ho první soudní zřízenec, který projde kolem. A soudní zřízení procházejí chodbami pořád.

Tato nehostinnost má svůj důvod: federální vláda si nepřeje, aby soudní budovy vzbuzovaly dojem, že spravedlnost je pomalá, nebo dokonce vůbec žádná. Nepřeje si, aby lidé postávali na chodbách, vysedávali na lavičkách nebo na podlaze a s vyhaslýma očima čekali, až se konečně otevrou dveře soudní síně a zevnitř se ozve jméno jejich případu nebo případu jejich blízkého, který už sedí ve vazbě. Stačí, co se děje na protější straně Spring Street, v budově okresních trestních soudů. Lavice na chodbách této budovy přetékaají čekajícími lidmi. Většinou jde o ženy a děti, jejichž manželé, otcové či milenci pobývají ve vazbě. A většinou jsou to černoši nebo Hispánci. Mnohé lavice vypadají jako přeplněné záchranné čluny, kde se lidé – ženy a děti mají přednost – mačkají na sebe a čekají v rozbouraných vlnách, až je někdo najde a vytáhne na břeh. Chytráci od soudů jim přezdívali „plaváči“.

Harry Bosch kouřil na schodech před federální soudní budovou a přemýšlel o těchto rozdílech. Uvnitř federální budovy se nesmělo kouřit, což byl další rozdíl: během přestávek v jednání musel člověk sjet eskalátorem dolů a vyjít ven, kde stál velký popelník vysypaný pískem. Popelník se nacházel za betonovým podstavcem sochy znázorňující ženu se šátkem na očích, držící v ruce váhy spravedlnosti. Bosch se na sochu podíval; nikdy si nedokázal vzpomenout,

jak se ta ženská jmenuje. První dáma spravedlnosti? Měl pocit, že je to nějaké řecké jméno, ale nebyl si tím jistý. Upřel pozornost zpátky ke složeným novinám v ruce a ještě jednou si přečetl ten článek.

Poslední dobou četl po ránu jen sportovní rubriku a plně se soustředil na zadní stránky, kde se každý den aktualizovaly tabulky a statistiky. Sloupky plné čísel a procentních úspěšností ho z nějakého důvodu uklidňovaly. Byly jasné a exaktní; představovaly absolutní řád v dokonale chaotickém světě. Když věděl, kdo za Dodgers nasázel nejvíc homerunů, jako by stále zůstával v kontaktu s městem a s vlastním životem.

Dnes však nechal sportovní rubriku *Los Angeles Times* složenou a zastrčenou v kufříku, který teď ležel v soudní síni pod jeho židlí. Místo toho držel v ruce městskou přílohu. Pečlivě ji přeložil na čtvrtiny, jak to dělávali řidiči na dálnici, aby mohli číst i během jízdy, a soustředil se na článek o procesu, který dnes vyšel dole na první stránce tohoto dílu novin. Znovu si přečetl, co o něm píšou, a znovu cítil, jak se mu do tváří hrne horká krev.

ZAČÍNÁ PROCES VE VĚCI POLICEJNÍ „STŘELBY NA PŘÍČESEK“

Joel Bremmer, redaktor *Times*

Okresní soud v Los Angeles dnes začíná projednávat neobvyklý případ. Detektiv losangeleské policie Harry Bosch (43) v něm čelí obžalobě, že použil nepřiměřené prostředky, když před čtyřmi lety zastřelil údajného sériového vraha v přesvědčení, že muž sahá po zbrani. Ve skutečnosti si domnělý vrah chtěl pouze nasadit příčesek.

Žalobu na detektiva Bosche podala vdova po Normanu Churchovi, někdejším zaměstnanci v leteckém průmyslu, jehož Bosch smrtelně postřelil v rámci pátrání po sériovém vrahovi s přezdívkou Panenkář.

Bezmála rok před střelbou policie usilovně pátrala po násilníkovi, jemuž dala média přezdívkou Panenkář, poněvadž tváře svých jedenácti obětí namaloval a nalíčil jako panenky.

BETONOVÁ BLONDÝNA

Případu, který si postupně získal značnou publicitu, dodávala na pikantnosti skutečnost, že vrah zasílal Boschovi a redakci *Los Angeles Times* básničky a vzkazy.

Policie po Churchově smrti oznámila, že disponuje jednoznačnými důkazy, podle nichž byl tento letecký konstruktér skutečně vrahem.

Bosch byl postaven mimo službu a později přeložen ze speciálního oddělení vražd při divizi loupeží a vražd LAPD na oddělení vražd hollywoodské divize. Policie nicméně tuto zjevnou degradaci odůvodnila tím, že se Bosch dopustil pouze procedurálních chyb – například že do bytu v Silverlake, kde k osudné střelbě došlo, nepřivolal posily.

Samotné Churchovo zastřelení označili policejní administrátoři za „dobrou střelbu“, což v policejní terminologii znamená, že střelba byla opodstatněná.

Churchovo úmrtí vyloučilo možnost soudního procesu, z důvodu čehož policie nikdy oficiálně nezveřejnila, jaké důkazy proti zastřelenému muži se jí podařilo nashromáždit. Nadcházející federální proces to pravděpodobně změní. Očekává se, že dnes skončí týdenní výběr porotců a právní zástupci obou stran přednesou zahajovací řeči.

Článek pokračoval uvnitř přílohy a Bosch musel noviny přeložit naruby, aby mohl text dočíst. Ze soustředění ho na okamžik vytrhla vlastní fotografie, která se tam nacházela. Byla to stará fotka, jež malinko připomínala policejní snímek zadržené osoby. Stejnou měl i na své policejní legitimaci. Tahle fotka Bosche štvála víc než celý článek. Její přetištění pokládal za zásah do svého soukromí. Pokusil se soustředit na text.

Bosche v případě zastupuje Úřad městských obhájců, protože střelil při výkonu služby. Pokud žalující strana kauzu vyhraje, nezaplatí soudem určenou částku Bosch, nýbrž daňoví poplatníci města.

Churchovu manželku Deborah pak zastupuje občanskoprávní advokátka Honey Chandlerová, která se specializuje

na případy policejního překračování pravomocí. Minulý týden Chandlerová v rozhovoru prohlásila, že se pokusí porotce přesvědčit o nepřipustnosti Boschova jednání. Detektiv si podle ní počínal neuváženě a Churchovo zastřelení bylo zákonitým a neodvratným vyústěním jím navozené situace.

„Detektiv Bosch si hrál na kovboje a jednoho člověka to stálo život,“ uvedla Chandlerová. „Nevím, jestli byl jen tak lehkovážný, nebo bylo ve hře něco temnějšího, ale to se dozvíme u soudu.“

Od dnešní první přestávky, kdy se mu noviny dostaly do ruky, si Bosch poslední větu přečetl nejméně šestkrát. Něco temnějšího. Co tím ta ženská myslela? Snažil se jejími slovy nenechat vyvést z míry, protože věděl, že Chandlerová klidně využije obyčejný novinový rozhovor k amatérské psychoanalýze, ale přesto to vnímal jako varovný výstřel. Byla to jakási ochutnávka toho, co může u procesu čekat.

Chandlerová rovněž prozradila, že má v plánu napadnout policejní důkazy, podle nichž byl Church Panenkářem. Prohlásila, že Church jakožto otec dvou dcer žádným sériovým vrahem nebyl a že policie mu tuto nálepku nechala jen proto, aby zakryla Boschův přehmat.

„Detektiv Bosch chladnokrevně zabil nevinného člověka,“ uvedla Chandlerová. „Touto občanskoprávní žalobou chceme dosáhnout toho, co policejní oddělení i okresní státní zastupitelství odmítly učinit: vynést na světlo pravdu a poskytnout rodině Normana Churcha zadostiučinění.“

Bosch i městský advokát Rodney Belk, který ho bude obhajovat, odmítli tento článek komentovat. Kromě Bosche mají během týdenního až dvoutýdenního procesu vystoupit...“

„Nemáš nějaký drobák, kámo?“

Bosch zvedl oči od novin a zahleděl se do dobře známé umouněné tváře bezdomovce, který si z prostoru před soudní budovou udělal svůj rajon. Během týdenního výběru porotců ho tady Bosch vídal každý den, jak obchází svůj revír a škemrá o mince a cigarety.

BETONOVÁ BLONDÝNA

Měl na sobě manšestrové kalhoty, dva svetry a na nich chatrné tvídové sako. Nosil s sebou igelitovou tašku s osobními věcmi a pěnový kelímek, kterým před lidmi zachrastil vždy, když je žádal o drobné. A taky s sebou nosil žlutý poznámkový blok posetý klikyháky.

Bosch si instinktivně prohledal kapsy a pokrčil rameny. Žádné drobné neměl.

„Může bejt i celej dolar.“

„Jenže já nemám ani ten.“

Bezdomovec si ho přestal všimát a zadíval se na popelník. Z pís-ku trčely zažloutlé nedopalky a vypadaly jako hřebíky do rakve. Muž si strčil zápisník do podpaždí, začal probírat dnešní úrodu a vyzobávat oharky, na kterých ještě zbyla trocha tabáku. Když tu a tam našel skoro celou cigaretu, zálibně mlskl. Vybrané nedopalky pak vhodil do pěnového kelímku.

Dnes byl s výsledkem evidentně spokojený. Odstoupil od popelníku, zadíval se na sochu, načež přesunul pohled na Bosche a začal rytmičným pohupováním kyčlí imitovat pohlavní akt.

„Co říkáš na moji holku?“ zeptal se Bosche.

Políbil si ruku, zvedl ji a jemně sochu poplácal.

Než stačil Bosch vymyslet něco duchaplného, zapípal mu na opasku pager. Bezdomovec ustoupil ještě o dva kroky a zvedl volnou ruku, jako by chtěl odehnat nějaké neznámé zlo. Bosch viděl, jak se mu ve tváři rozlévá panika. Byl to výraz vyšinutého muže, jehož mozkové synapse jsou příliš daleko od sebe a spojení už nefungují. Otočil se na podpatku, sevřel kelímek s nedopalky a odklusal ke Spring Street.

Bosch počkal, až mu zmizí z dohledu, a teprve pak si sundal z opasku pager. Číslo na displeji poznal. Byla to přímá linka poručíka Harveyho Poundse alias Osmadevadesátky z hollywoodské stanice. Zapíchl zbytek cigarety do písku a vrátil se do soudní budovy. Při horním okraji eskalátoru poblíž soudních síní v prvním patře stála řada telefonních automatů.

„Tak co se tam děje, Harry?“ zeptal se ho Pounds.

„Jako obvykle. Pořád jen čekám. Už máme porotu, takže advokáti teď sedí u soudce a probírají úvodní řeči. Belk říkal, že u toho být nemusím, takže se tu jenom tak poflakuju.“

MICHAEL CONNELLY

Podíval se na hodinky. Bylo za deset minut dvanáct.

„A za chvíli budou mít pauzu na oběd,“ dodal.

„To je dobře. Potřebuju vás totiž.“

Bosch neodpověděl. Pounds mu slíbil, že ho až do skončení procesu vypíše ze služeb. Zbýval ještě týden, nanejvýš dva. Pounds mu musel tento slib dát, protože mu nic jiného nezbývalo. Věděl, že není dost dobře možné vyšetřovat vraždu, a přitom trávit čtyři dny v týdnu u federálního soudu.

„Co se děje? Myslel jsem, že jsem vypsanej.“

„To ano. Ale možná máme problém. Týká se vás.“

Bosch opět zaváhal. Jednání s Poundsem už byla taková. Pouličnímu práskaci by Harry věřil víc než jemu. Všechno, co poručík řekl, mělo dva motivy: vyslovený a skrytý. Zdálo se, že i teď provádí jeden ze svých tanečků. Mluvil v zašmodrchaných frázích a snažil se Bosche přimět, aby spolkl háček s návnadou.

„Problém?“ zopakoval Bosch nakonec. Povedlo se mu nasadit nezúčastněný tón.

„Totiž, předpokládám, že jste viděl dnešní noviny – myslím ten článek v *Timesech* o vašem případě.“

„Jo, zrovna jsem ho četl.“

„Tak máme další vzkaz.“

„Vzkaz? O čem to mluvíte?“

„Mluvím o tom, že někdo nechal na přepážce psaní. Adresované vám. A ať se propadnu, jestli nezní úplně stejně jako vzkazy, které vám posílal Panenkář, když to všechno ještě bylo v plném proudu.“

Pounds natahoval slova a Bosch poznal, že si je patřičně užívá.

„Jestli byl ten vzkaz adresovaný mně, jak o něm víte?“

„Nepřišel poštou. Nebyl v obálce. Je to jen jedna složená stránka. A na záhybu je vaše jméno. Někdo si ho na služebně přečetl a dál už si to můžete domyslet.“

„Co se tam píše?“

„No, asi se vám to nebude líbit, Harry, a to načasování je opravdu příšerné, ale v podstatě se tam píše, že jste zabil někoho úplně jiného. Že Panenkář je pořád volný. Autor tvrdí, že ve skutečnosti je Panenkářem on a že počet obětí pořád roste. Prý jste zastřelil nevinného člověka.“

BETONOVÁ BLONDÝNA

„To jsou kecy. Ty Panenkářovy dopisy se objevily v novinách i v té Bremmerově knize o případu. Kdokoliv mohl tenhle styl napodobit a sesmolit vzkaz stejného znění. Takže...“

„Máte mě za úplného blbce, Boschi? Já vím, že to mohl napsat kdokoliv. Ale stejně tak to věděl i autor. A tak aby dokázal, že si ne-vymýšlí, připojil k tomu vzkazu i něco jako mapu pokladu. Popis místa, kde najdeme tělo další oběti.“

Nastalo dlouhé ticho, během něhož Bosch přemýšlel a Pounds čekal.

„A dál?“ zeptal se konečně Bosch.

„A tak jsem dneska ráno poslal na to místo Edgara. Vzpomínáte si na Bing's, dole na Western Avenue?“

„Bing's? Jo, jižně od Hollywood Boulevard. Bing's. Kulečníková herna. Nelehla loni při výtržnostech popelem?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Pounds. „Vyhořela do základů. Nejdřív ji vyrabovali a pak zapálili. Zůstala jen základová deska a tři zdi. Město na ni vydalo příkaz k demolici, ale majitel ještě ani nehnul prstem. Každopádně podle toho vzkazu je to přesně tam. Oběť je prý pohřbená pod podlahou. Edgar tam vyrazil s městskou četou – měli sbíječky, kladiva, veškeré nádobíčko...“

Pounds to schválně protahoval. Úzkoprsý kretén, pomyslel si Bosch. Věděl, že tentokrát bude poručík mlčet ještě déle. A opravdu: teprve když ticho začalo být neúměrně dlouhé, Pounds konečně pokračoval.

„Našel tam tělo. Přesně jak stálo v tom vzkazu. Pod betonem. Našel tělo. A...“

„Jak dlouho tam leželo?“

„To ještě nevíme. Ale spíš dlouho. Proto vám vlastně volám. Potřebuju, abyste tam během polední pauzy zajel a pokusil se o tom zjistit něco víc. Jestli je to vážně Panenkářova oběť, nebo jestli si z nás jen utahuje nějaký jiný magor. Vy jste na to expert. Můžete tam zajet, až soudce vyhlásí polední pauzu. Budu tam na vás čekat. Na zahajovací řeči už budete zpátky.“

Bosch pocítil strnulost. Potřeboval další cigaretu. Pokusil se probrat veškeré Poundsovy informace a utřídit je do nějakého zdání řádu. Panenkář – Norman Church – byl už čtyři roky mrtvý. V tomto

směru se žádná chyba nestala. Bosch to věděl už v tu noc. A stále to instinktivně cítil. Church byl Panenkář.

„A ten vzkaz se jim tam objevil jen tak?“

„Seržant, který má zrovna službu, ho asi před čtyřma hodinama našel na přepážce. Nikdo si nevšiml, že by ho tam někdo nechával. Ráno tam prochází spousta lidí. Navíc jsme zrovna měli střídání služeb. Poslal jsem za nima Meehana, aby se všema lidma ze služebny promluvil. Nikdo si nepamatuje ani prd až do chvíle, kdy ten vzkaz našli.“

„Sakra. Přečtěte mi ho.“

„Nemůžu. Už ho má vědecká vyšetřovačka. Pochybuju, že na něm budou otisky, ale musíme zkusit všechno. Nechám si udělat kopii a přivezu vám ho do Bing's, dobře?“

Bosch neodpověděl.

„Já vím, co si teď myslíte,“ dodal Pounds. „Ale nedělejme předčasné závěry, dokud neuvidíme, co tam vlastně je. Zatím není důvod k obavám. Klidně to může být nějaký trik, který narafičila ta jejich advokátka, Chandlerová. Bylo by jí to podobné. Je to přesně ten typ, co udělá všechno, jenom aby si mohla pověsit na zeď další skalp policajta z LAPD. Ráda vidí svoje jméno v novinách.“

„A co média? Už se o tom někdo doslechl?“

„Měli jsme pár telefonátů ohledně nálezu těla. Někdo zřejmě musel odposlouchávat frekvenci soudního patologa. My máme rádiový klid. Každopádně nikdo neví o tom vzkazu ani o vazbě na Panenkáře. Prostě vědí, že se našlo tělo. Představa, že leží někde pod podlahou vypálené herny, jim musí připadat strašně sexy.“

Tu spojitost s Panenkářem samozřejmě musíme zatím držet pod pokličkou. Ledaže by média uvědomil přímo autor toho vzkazu. Jestli to udělal, tak se to určitě během dneška dozvíme.“

„Jak ji mohl pohrbit pod podlahou herny?“

„Protože v tom baráku nebyla jen herna. Vzadu byly i nějaké sklady. Než z toho udělali hernu, bývala tam půjčovna rekvizit. Pak si předeek zabral majitel Bing's a prostory vzadu pronajímal jako sklad. Tohle všechno vím od Edgara, který už s majitelem mluvil. Vrah se musel vloupat do jednoho skladu, probourat se pod základovou desku a to tělo vecpat tam. Každopádně tam bylo už během

BETONOVÁ BLONDÝNA

výtržností, ale požár základovou desku nepoškodil. Takže se tam tělo té holky celou dobu smažilo. Edgar říkal, že vypadá jako nějaká mumie.“

Bosch viděl, jak se dveře soudní síně číslo čtyři otevírají a vycházejí z nich příslušníci rodiny Churchových v doprovodu jejich advokátky. Chystali se na oběd. Deborah Churchová ani její dvě dospívající dcery se na Bosche ani nepodívaly. Honey Chandlerová, kterou většina policistů i dalších lidí v budově federálních soudů znala spíš jako Money Chandlerovou, ho ovšem zpražila pohledem, který by mohl zabít. Oči měla tmavé jako spálený mahagon a zasazené hluboko do opálené tváře s výraznou čelistí. Byla to atraktivní žena s hebkými zlatými vlasy. Tělesné křivky zakrývala ve stroze střiženém modrém kostýmu. Bosch cítil, jak se přes něj nevraživost celé skupiny přelévá jako vlna.

„Boschi, jste tam ještě?“ zeptal se Pounds.

„Jo. Vypadá to, že zrovna začala polední pauza.“

„Fajn. Takže tam vyrazte a já tam za vámi přijedu. Sám žasnu, že říkám něco takového, ale doufám, že je to nějaký jiný úchyl. Pro vás by to tak bylo nejlepší.“

„Jasně.“

Když Bosch zavěšoval, zaslechl ještě Poundsův hlas a znovu si přitiskl sluchátko na ucho.

„Ještě jedna věc: jestli se tam objeví novináři, přenechte je mně. Nevím, co se z toho vyvrbí, ale vy byste se v tomhle novém případě každopádně neměl angažovat, protože může mít vazby na ten váš starý. Prostě tam budete takříkajíc jako expertní svědek.“

„Jasně.“

„Tak zatím.“

2

Bosch vyjel po Wilshire z centra, a když projel tím, co zbylo z MacArthurova Parku, stříhl to přes Třetí ulici. Sotva odbočil na sever na Western Avenue, uviděl na levé straně hlouček hlídkových vozů, detektivních vozů a dodávek ohledávacího týmu a soudní patologie. Ve svahu v dálce se rýsoval velký bílý nápis HOLLYWOOD, ale písmena byla kvůli smogu sotva čitelná.

Někdejší hernu Bing's dnes tvořily tři očouzené zdi, mezi nimiž stála hromada ohořelých trosek. Střechu už budova neměla, ale policisté natáhli nad zadní zdi modrý igelit a uvázali druhý konec k drátěnému plotu ohraničujícímu pozemek vpředu. Bosch věděl, že to není proto, že vyšetřovatelé chtějí pracovat ve stínu. Předklonil se, zadíval se přes čelní sklo a opravdu je tam uviděl. Na obloze jako supi kroužily vrtulníky zpravodajských štábů.

Jakmile Bosch zastavil u obrubníku, všiml si dvou zaměstnanců města postávajících vedle dodávky s vybavením. Byli bledí jako stěna a vášnivě potahovali z cigaret. Vzadu u dodávky měli opřené sbíječky. Čekali a doufali, že jejich práce už tady skončila.

Na druhé straně jejich auta stál vedle modré dodávky soudního patologa Pounds. Vypadalo to, že se i on vzpamatovává, a Boschovi neuniklo, že má ve tváři stejně nezdravý výraz jako dvojice civilistů. Přestože velel celému hollywoodskému oddělení detektivů, kam logicky spadalo i oddělení vražd, on sám nikdy na vraždách nedělal. Stejně jako mnoho policejních administrátorů se i on vypracoval do funkce nikoliv na základě zkušeností, ale díky výsledkům v po-fiderních testech a lezení do zadku nadřizeným. Bosche vždy potěšilo, když člověk jako Pounds dostal pořádnou dávku toho, s čím se opravdoví policajti potýkají dnes a denně.

BETONOVÁ BLONDÝNA

Podíval se na hodinky a teprve pak vystoupil z chevroletu. Do začátku úvodních řečí u soudu mu zbývala hodina.

„Harry,“ oslovil ho Pounds, jakmile k němu došel. „Jsem rád, že jste to stihl.“

„Vždycky se rád podívám na další mrtvolu, poručíku.“

Bosch si sundal sako a položil si ho do auta na sedadlo. Přesunul se ke kufru, vytáhl z něj plandavou modrou kombinézu a oblékl si ji na šaty. Věděl, že mu v ní bude horko, ale nechtěl se vracet na soud celý od špíny a prachu.

„Dobrý nápad,“ prohodil Pounds. „Škoda, že jsem si taky nevzal věci.“

Bosch ovšem věděl, že poručík žádné zvláštní vybavení nemá. Na místa činu se vydával jen v případech, kdy existovala slušná šance, že se tam objeví televizní štáby a dopřejí mu štěk. Zajímala ho pouze televize, tištěná média ne. Když totiž člověk mluvil s reportérem od novin, musel dát dohromady víc než dvě souvislé věty. Jeho slova pak putovala na papír, kde si je druhý den mohli všichni přečíst, a v nejhorším případě pronásledovala autora celý zbytek života. Mluvit se zástupci tištěných médií nebylo v souladu s policejní politikou. Televize byla pomíjivější a méně nebezpečná.

Bosch zamířil k modrému igelitu, pod nímž viděl obvyklou sestavu vyšetřovatelů. Stáli vedle kusu rozlámaného betonu a podél okraje otvoru vyraženého do desky, která kdysi tvořila základ budovy. Harry zvedl hlavu, poněvadž nízko nad nimi právě prolétal televizní vrtulník. Kvůli igelitovému baldachýnu však pro něj žádné použitelné záběry z této akce nekoukaly. Dalo se předpokládat, že na cestě už jsou pozemní štáby.

Mezi třemi dochovanými zdmi se stále válela spousta sutin. Ohořelé stropní trámy, kusy obložení, rozlámaný betonový blok a další kusy trosek. Pounds dohnal Bosche a společně se začali opatrně přesouvat k hloučku mužů pod igelitem.

„Srovnají to tu buldozerem se zemí a postaví další parkoviště,“ prohodil Pounds. „Aspoň k něčemu byly tyhle výtržnosti dobré. Vznikne tisícovka nových parkovišť. Kdo bude chtít v South Central zaparkovat, nebude mít problém. Kdo si bude chtít koupit limču nebo natankovat, tak ten má smůlu. Všechno je vypálené. Jedete

přes South Side před Vánoci? V tom případě vám na každém rohu prodají vánoční stromeček, tolik je tam teď volných prostranství. Akorát pořád nechápu, proč si tihle lidi podpálili vlastní čtvrť.“

Že to ty a tobě podobní nechápeš, pomyslel si Bosch, je určitě jeden z důvodů, proč to „tihle lidi“ udělali a proč to jednou udělají znovu. On sám to vnímal jako cyklus. Zhruba jednou za pětadvacet let si město nechá spálit duši požárem reality. Ale pak se oklepe a jde dál. Rychle a bez ohlížení. Je to jako střelba z projíždějícího auta.

Náhle Pounds na čemsi uklouzl a poroučel se na zem. Nakonec utlumil pád rukama a rychle vyskočil. Evidentně byl v rozpacích.

„Zatraceně!“ ulevil si a dodal: „Jsem v pořádku, jsem v pořádku,“ přestože se ho Bosch na nic neptal.

Rychle si rukou uhladil prameny vlasů, které mu sklouzly z plešatějící lebky. Neuvědomil si, že si přitom rozmazává po čele černé saze, a Bosch ho na to neupozornil.

Když konečně došli k hloučku, zamířil Bosch ke svému někdejšímu parťákovi Jerrymu Edgarovi. Ten stál ve skupince se dvěma známými vyšetřovateli a dvěma ženami, které Bosch neznal. Ženy měly na sobě zelené kombinézy zřízenkyň soudní patologie. Byla to nesmírně náročná práce – zřízenci jezdili v modré dodávce z jednoho místa úmrtí na druhé, nakládali těla a odváželi je do chladicího sálu na patologii, to vše za minimální mzdu.

„Hej hola, Harry!“ zvolal Edgar.

„Nazdar.“

Edgar byl nedávno v New Orleansu na bluesovém festivalu a nějak tam pochytil tenhle zvláštní pozdrav. Používal ho tak často, že už to bylo únavné. Byl na celém detektivním oddělení jediný, komu to ještě nedošlo.

Od ostatních lidí v hloučku se Edgar dost odlišoval. Neměl na sobě kombinézu jako Bosch – vlastně ji nenosil nikdy, protože by si v ní pomačkal oblek značky Nordstrom –, a navíc se mu jako jedinému podařilo dojít na místo činu bez toho, že by mu na manžetách kalhot nebo na dvouradovém saku ulpělo jediné smítko nebo stopa prachu. Trh nemovitostí, který Edgarovi ve své době poskytoval velmi slušný vedlejší příjem, plaval už tři roky břichem nahoru,

BETONOVÁ BLONDÝNA

ale Edgar se stále oblékal nejelegantněji ze všech detektivů. Bosch si prohlédl jeho světle modrou hedvábnou kravatu s patřičně utaženým uzlem pod černou bradou a pomyslel si, že tenhle módní doplněk možná stál víc než Boschova košile s kravatou dohromady.

Rozhlédl se po ostatních, kývl na Artu Donovana z vědecké vyšetřovačky, ale na ostatní nepromluvil. Držel se zavedeného protokolu. Na každém místě činu fungoval jakýsi dobře promyšlený a neporušitelný kastovní systém. Detektivové se vesměs bavili jen mezi sebou nebo s kriminalisty. Uniformovaní policajti nemluví, pokud nebyli tázáni. Zřízenci ze soudní patologie, kteří v tomto potravním řetězci figurovali nejnižší, se bavili výhradně mezi sebou nebo se soudním patologem. Soudní patolog komunikoval s policisty jen velmi omezeně. Pohrdal jimi, protože je pokládal za kňouraly – ustavičně po něm chtěli tohle nebo tamto, výsledky pitvy, výsledky toxikologických rozborů a tak dále, přičemž mu všichni zdůrazňovali, že včera bylo pozdě.

Bosch se zadíval do škvíry, nad kterou stáli. Muži se sbíječkami prorazili betonovou desku a vytvořili v ní díru dlouhou asi dva a půl metru a hlubokou něco přes metr. Odtamtud se pak z boku probourali k velkému betonovému útvaru, který se rozprostíral necelý metr pod základovou deskou. V betonu byla dutina. Bosch se přikrčil, aby lépe viděl, a všiml si, že dutina v betonu kopíruje kontury ženského těla. Jako by to byla forma, do které se dá nalít sádra a vytvořit odlitek například pro výrobu figuríny. Momentálně však byla prázdná.

„Kde je to tělo?“ zeptal se Bosch.

„To, co z něj zbylo, už odnesli,“ odpověděl Edgar. „Leží v dodávce v pytli. A my se momentálně snažíme vykoumat, jak odsud tenhle kus betonu odvezeme vcelku.“

Bosch ještě několik okamžiků mlčky hleděl do dutiny, načež se postavil a vrátil se na místo nekryté igelitem. Larry Sakai, vyšetřovatel ze soudní patologie, ho doprovodil k dodávce, odemkl ji a otevřel mu zadní dveře. V dodávce bylo šílené vedro a zápach Sakaiova dechu byl silnější než pronikavé aroma průmyslové dezinfekce.

„Říkal jsem si, že vás sem přivolají,“ pronesl vyšetřovatel.

„Vážně? A proč?“

„Protože to úplně vypadá na Panenkáře.“

Bosch neřekl nic. Nechtěl dát před Sakaiem najevo žádnou známku souhlasu. Nevěřil mu. Larry Sakai pracoval už na některých Panenkářových případech před čtyřmi lety a Bosch měl podezření, že právě on může za přezdívkou, kterou média tomuto sériovému vrahovi dala. Někdo totiž vynesl podrobnosti o tom, že pachatel oběti posmrtně líčí, jednomu z moderátorů Kanálu 4, který neváhal a překřtil vraha na Panenkáře. Od té chvíle už mu tak říkali všichni včetně policistů.

Bosch však tuhle přezdívkou nesnášel. Popisovala totiž nejen vraha, ale i jeho oběti. Odosobňovala je do té míry, že zprávy o „panenkách“ a jejich vrahovi postupně přestaly mít tragický ráz a začaly se přesouvat do oblasti mediální zábavy.

Bosch se rozhlédl po dodávce. Vzadu ležela dvojice nosítka se dvěma těly. Jedno z nich kompletně vyplňovalo černý pytel, z čehož se dalo usoudit, že tato neviditelná mrtvola byla buď za života hřmotná, nebo je ve smrti nafouklá. Bosch upřel pozornost k druhému pytli, který nebyl prakticky vůbec naditý. Bylo zřejmé, že uvnitř leží tělo vyproštěné z betonu.

„Jo, tenhle,“ potvrdil Sakai. „V tom druhém je jeden pobodanej z Lankershim Boulevard. Dělá na něm severní Hollywood. Zrovna jsme ho vezli k nám, když nás odvolali semhle.“

Tím se vysvětlovalo, proč se o nálezu mrtvoly dozvěděla tak rychle média. Frekvenci dispečinku soudní patologie měli ve všech zpravodajských sálech ve městě zapnutou místo rádia.

Chvilí si prohlížel menší pytel a pak bez Sakaiova souhlasu rozeplnul zdrhovadlo na tlustém černém plastu. Z pytle se vyvalil pronikavý zatuchlý zápach, který nebyl tak hrozný, jak mohl být, pokud by se tělo našlo dřív. Sakai mu pytel rozevřel a Bosch se zadíval na zbytky lidského těla. Kůže byla tmavá a připomínala pergamen natažený na kosti. Bosch necítil žádný odpor, protože byl na podobné výjevy zvyklý a dokázal se od nich citově oprostit. Někdy měl dojem, že dívat se na mrtvá těla je jeho celoživotní úděl. V necelých dvanácti letech identifikoval policii tělo své zavražděné matky, pak viděl bezpočet mrtvých ve Vietnamu a po téměř dvaceti letech u policie přišel do styku s tolika oběťmi, že už by je nedokázal spočítat. Většinou se

BETONOVÁ BLONDÝNA

na ně dokázal dívat s nezúčastněností televizní kamery. Anebo taky – to si musel přiznat – s nezúčastněností psychopata.

Žena v pytli bývala drobná, to bylo poznat na první pohled. Vzhledem k degradaci tkání a procesu svrašťování však dnes tělo vypadalo ještě menší než za života. Zbytky vlasů sahaly po ramena a vyvolávaly zdání, že oběť byla za života odbarvenou blondýnou. Bosch rozpoznal i práškovité pozůstatky líčidla na obličejích. Jeho pohled však neustále sklouzával k řadům, která byla v porovnání se scvrklým zbytkem těla neuvěřitelně velká. Měla plný zaoblený tvar a kůže kolem nich se nepřírozeně napínala. Působila téměř groteskně, protože vyvolávala zdání, že k mrtvole nepatří.

„Implantáty,“ poznamenal Sakai. „Ty se nerozkládají. Možná bych je mohl vytáhnout a prodat je další pipině, která o ně bude mít zájem. Říká se tomu recyklace.“

Bosch mlčel. Náhle pocítil sklíčenost, když si představil, že mrtvá žena – ať to byl kdokoli – si nechala provést takový zákrok, aby vypadala přitažlivěji, a pak skončila takto. Možná nakonec vypadala přitažlivěji jen pro svého vraha, napadlo ho.

Sakai ho vytrhl ze zamyšlení.

„Jestli to udělal Panenkář, tak to znamená, že v tom betonu ležela nejmíň čtyři roky, že jo? V tom případě ovšem stupeň rozkladu není vůbec špatný. Pořád má vlasy, oči, pár vnitřních tkání... S tím se dá pracovat. To minulý týden mi přivezli onačejší lahůdku – turistu, kterého našli v Soledad Canyonu. Prý to byl někdo, kdo se tam ztratil loni v létě. Zbyly z něj akorát kosti. Protože ležel normálně na volném prostranství, pochutnala si na něm zvířata. Prolézají dovnitř přes prdel, to víte? Mají to tam nejměkčí, takže se...“

„Já vím, Sakai. Držme se tohoto případu.“

„Jasně. U těchto ženských to vypadá, že beton všechno zpomalil. Sice rozklad úplně nezastavil, ale zpomalil ho. Muselo to tam být jako ve vzduchotěsné hrobce.“

„Dokážou lidi od vás stanovit, jak dlouho už je mrtvá?“

„Podle těla nejspíš ne. Prostě ji jen identifikujeme a lidi od vás pak můžou zjistit, kdy se začala pohřešovat. Tak to bude nejlepší.“

Bosch se zadíval na prsty oběti. Deset tmavých hůlek tenkých skoro jako tužky.

„A co otisky?“

„Ty vám obstaráme, ale ne z těchhle prstů.“

Bosch se na Sakaie podíval a viděl, že se usmívá.

„Cože? Ona nechala otisky v betonu?“

Sakaiův úsměv zmizel jako pára nad hrncem. Bosch mu sebral moment překvapení.

„Jo, přesně tak. Dá se říct, že v tom betonu zanechala stopu. Ten, kdo beton míchal, použil moc vody, takže ho našťestí pro nás udělal strašně měkký. Získáme z něj otisky, možná i odlitek tváře. Ale nejdřív odtamtud musíme ten plát nějak dostat.“

Bosch se naklonil nad nosítka a prohlédl si zauzlovaný pruh kůže, který obaloval krk mrtvoly. Byla to tenká černá useň a Bosch na okraji rozpoznal šev. Ucho odříznuté z kabelky. Stejně jako ve všech ostatních případech. Bosch se naklonil ještě blíž a do nosu i úst mu pronikl mrtvolný zápach. Obvod krku oběti v místě, kde se do něj zařízlo ucho kabelky, byl malý, zhruba jako tloušťka lahve od vína. Na usmrčení to rozhodně stačilo. Bosch přesně viděl, kde se ucho zakouslo do ztemnělého hrdla a vyhnalo z něj život. Podíval se na uzel. Katovská smyčka utažená na pravé straně pachatelovou levou rukou. Stejně jako v ostatních případech. Church byl levák.

Zbývalo prověřit poslední věc. Pachatelův osobní podpis, jak tomu říkali.

„Nebyla oblečená? Neměla boty?“

„Vůbec nic. Jako ty ostatní, pamatujete?“

„Rozepněte mi to úplně. Chci si prohlídnout zbytek.“

Sakai stáhl zdrhovadlo černého pytle až k nohám mrtvoly. Bosch nevěděl jistě, jestli Sakai o pachatelově podpisu ví, ale sám mu o tom rozhodně říkat nehodlal. Naklonil se nad mrtvolu, podíval se dolů a předstíral, že si všechno pozorně prohlíží, ačkoli ho ve skutečnosti zajímaly jen nehty na nohou. Prsty byly scvrklé, zčernalé a rozpraskané. Také nehty působením času a žáru rozpraskaly a na několika prstech chyběly úplně. Bosch však viděl, že lak zůstal nedotčený. Sytě růžová barva zmatnělá tekutinami uvolňovanými při rozkladu, prachem a časem. A na palci pravé nohy skutečně uviděl pachatelův podpis... nebo spíš jeho zbytek: drobný bílý křížek pečlivě namalovaný na nehet. Panenkářova pečeť. Našla se na všech zavražděných tělech.

BETONOVÁ BLONDÝNA

Bosch měl pocit, že jeho srdce musí být slyšet po celém autě. Rozhlédl se po vnitřku dodávky a začal propadat klaustrofobii. Do mozku mu pronikala první vlna paranoie. Horečně začal probírat všechny možné varianty. Jestli tohle tělo vykazuje všechny znaky Panenkářova rukopisu, pak ženu zavraždil Church. Jenže jestli ji zavraždil Church, který je teď mrtvý, kdo nechal na hollywoodské služebně vzkaz?

Harry se napřímil a poprvé si prohlédl tělo jako celek. Bylo nahé, scvrklé a zapomenuté. Napadlo ho, jestli jich v betonu neleží víc a jestli nečekají, až je někdo objeví.

„Zavřete to,“ řekl Sakaiovi.

„Je to on, že jo? Panenkář.“

Bosch neodpověděl. Vylezl z dodávky a stáhl si zip kombinézy, aby si dovnitř pustil trochu vzduchu.

„Hej, Boschi,“ zavolal na něj z dodávky Sakai. „Tohle mě zajímá. Jak jste tu mrtvolu našli? Jestli je Panenkář mrtvý, kdo vám dal echo, kde máte hledat?“

Bosch neodpověděl ani tentokrát. Pomalu se odšoural zpátky pod igelit. Zdálo se, že kriminalisté stále nevymysleli způsob, jak bezpečně vytáhnout kus betonu, v němž bylo tělo zalité. Edgar postával opodál a snažil se nezašpinit. Bosch kývl na něj a na Poundse a všichni tři se sešli nalevo od výkopu, kde si mohli o samotě promluvit.

„Tak co?“ zeptal se Pounds. „Co tam máme?“

„Vypadá to na Churchovo dílo,“ odpověděl Bosch.

„Sakra,“ ulevil si Edgar.

„Proč jste si tak jistý?“ zeptal se Pounds.

„Podle toho, co jsem viděl, všechny aspekty vraždy odpovídají Panenkářovu stylu. Včetně podpisu. Ten je tam taky.“

„Podpisu?“ zeptal se Edgar.

„Toho bílého křížku na nehtu. Tuhle informaci jsme během vyšetřování nezveřejnili a dohodli jsme se s reportéry, ať o ní pomlčí i oni.“

„A co napodobitel?“ zeptal se Edgar hlasem plným naděje.

„To je možné. Informace o tom bílém křížku se dostala na veřejnost až potom, co jsme případ uzavřeli. Bremmer z *Timesů* pak napsal o případu tu knihu a v ní se to objevilo.“

„Takže máme co dělat s napodobitelem,“ konstatoval Pounds.

„Všechno záleží na tom, kdy ta žena zemřela,“ odpověděl Bosch.
„Bremmerova kniha vyšla rok po Churchově smrti. Jestli ji někdo zabil potom, tak to byl s největší pravděpodobností napodobitel. Jestli se v tom betonu ocitla už předtím, tak nevím...“

„Sakra,“ zopakoval Edgar.

Bosch se zamyslel, než promluvil znovu.

„Nabízí se řada možných scénářů. Mohl to být napodobitel. Nebo mohl mít Church parťáka, o kterém jsme se nedozvěděli. Nebo jsem třeba... zastřelil toho nepravého. Možná má autor toho vzkazu pravdu.“

Poslední věta zůstala v nastalém tichu trčet jako psí exkrement na chodníku. Všichni ho opatrně obcházejí a snaží se na něj příliš nedívat.

„Kde je ten vzkaz?“ zeptal se Bosch konečně Poundse.

„U mě v autě. Dojdu pro něj. Jak jste to myslel, že měl možná parťáka?“

„Řekněme, že to udělal Church. Jenže odkud by se pak ten vzkaz vzal, když pachatel je mrtvý? Evidentně by ho musel napsat někdo, kdo věděl, co Church provedl a kam ukryl tělo. Ale kdo je v takovém případě tím druhým člověkem? Jeho parťák? Mohl mít Church spolupachatele, o kterém jsme se nikdy nedozvěděli?“

„Vzpomínáte na škrtiče z Hillside?“ ozval se Edgar. „Taky se z něj nakonec vyklubali škrtiči. Množné číslo. Dva bratrance se stejnou zálibou vraždit mladé ženy.“

Pounds o krok ustoupil a zavrtěl hlavou, jako by se chtěl distancovat od případu, který může člověku ohrozit kariéru.

„A co Chandlerová, ta advokátka?“ zeptal se. „Řekněme, že Churchova manželka ví, kam její muž zakopal těla. Řekne to Chandlerové a ta vymyslí plán. Napíše vzkaz jako Panenkář a nechá ho poslat na služebnu. Tím má zaručeno, že to u soudu projedete.“

Bosch se nad touto hypotézou zamyslel. Nejdřív se mu zdálo, že funguje, ale pak v ní objevil trhliny. Došlo mu, že už vyčerpali všechny možné scénáře.

„Ale proč by Church některá těla zakopával a jiná ne? Psycholožka, která v té době radila společnému týmu, byla přesvědčená, že

BETONOVÁ BLONDÝNA

Church staví oběti na odiv schválně. Byl to exhibicionista. Ke konci, konkrétně po sedmé vraždě, dokonce začal posílat vzkazy nám a do novin. Nedává smysl, aby některá těla pohodil tak, aby byla snadno k nalezení, a jiná zaléval do betonu.“

„To je fakt,“ souhlasil Pounds.

„Mně se líbí ta verze s napodobitelem,“ podotkl Edgar.

„Ale proč by měl někdo do puntíku kopírovat styl jiného vraha, včetně toho křížku, a pak se najednou úplně odchýlit a zalít tělo do betonu?“ zeptal se Bosch.

Ve skutečnosti se však neptal Edgara s Poundsem. Na tuto otázku si musel odpovědět sám. Dlouho jen mlčky stáli a jeden po druhém si začínali uvědomovat, která verze je ze všech nejpravděpodobnější: totiž že Panenkář stále žije.

„Ale ať už to udělal kdokoliv, proč nechával ten vzkaz?“ zopakoval otázku Pounds. Působil nesmírně rozrušeně. „Proč nám to psal? Byl už z obliga, ale tím se do všeho znovu namočil.“

„Protože touží po pozornosti,“ odpověděl Bosch. „Takové, jaká se dostala Panenkáři. A jaká se dostane tomuhle procesu.“

Opět se nadlouho rozhostilo ticho.

„Ze všeho nejdůležitější teď je,“ pronesl nakonec Bosch, „identifikovat tu ženu a zjistit, jak dlouho už v betonu leží. Pak budeme vědět, s čím máme co do činění.“

„Takže co uděláme?“ zeptal se Edgar.

„Já vám povím, co uděláme,“ odvětil Pounds. „Nikomu o tom ani necekne. Zatím ne. Nejdřív si musíme být absolutně jistí, o co tady jde. Prostě počkáme na pitvu a identifikaci. Zjistíme, jak dlouho je ta holka mrtvá a co dělala v době, kdy se začala pohřešovat. A pak... pak se rozhodneme, kterým směrem se vydáme.“

Do té doby budeme o všem mlčet. Jestli je to nějaká nesprávná interpretace, může náš útvar velmi poškodit. Vidím, že už jsou tady nějakí novináři, takže to s nimi vyřídím. Nikdo jiný s nimi mluvit nebude. Je to jasné?“

Bosch i Edgar přikývnuli a Pounds pomalu přešel mezi sutinami k hloučku reportérů a kameramanů za žlutou policejní páskou.

Bosch s Edgarem chvíli stáli a mlčky ho pozorovali.

„Doufám, že aspoň ví, o čem mluví,“ prohodil Edgar.

„Vzbuzuje neskonanou důvěru, vid?“ reagoval Bosch.

„To teda jo.“

Bosch se vrátil ke škvíře v betonu a Edgar ho následoval.

„Co budete dělat s tím otiskem?“

„Podle chlapů se sbíječkama se s ním nedá hnout. Člověk, který míchal beton, si prý s recepturou moc hlavu nelámá. Dal do něj příliš vody a jemnozrnného písku. Takže mu vzniklo spíš něco jako gyps. Když se ten kus s otiskem pokusíme oddělit od bloku, rozpadne se nám vlastní vahou pod rukama.“

„Takže co s tím?“

„Donovan už míchá sádro. Udělá odlitek obličeje. A pokud jde o ruku – máme jen levou, protože pravá strana se nám při kopání rozdrobila –, pokusí se na ni použít gumový silikon. Prý je to nejlepší šance, jak získat odlitek s otisky prstů.“

Bosch přikývl. Několik okamžiků se díval, jak Pounds rozmloouvá s reportéry, a vůbec poprvé se dnes mohl něčemu usmát. Pounds totiž mluvil na kameru, ale nikdo z reportérů ho zjevně neupozornil na černou šmouhu, která se mu táhla na čele. Bosch si zapálil cigaretu a přesunul pozornost zpátky k Edgarovi.

„Takže celá tahle část sloužila jako skladovací prostory k pronájmu?“ zeptal se.

„Přesně tak. Majitel tady byl před chvilkou. Celý zadní trakt prý sloužil jako sklad rozdělený na jednotlivé místnosti. Panenkář – teda vrah nebo kdo to vlastně byl – mohl mít pronajatou jednu místnost, kde měl dost soukromí k tomu, aby tam provedl, co chtěl. Jediným problémem by byl hluk při rozebírání původní podlahy. Ale to mohl dělat v noci. Majitel tvrdí, že většina lidí sem po jedenácté nejezdila. Nájemci skladů měli klíče od vnějších dveří z boční uličky. Pachatel sem jimi mohl přijít a všechno to provést za jednu noc.“

Další otázka se nabízela sama, a tak na ni Edgar odpověděl dřív, než ji Bosch stačil položit.

„Jméno nájemce nám majitel říct nemůže. Aspoň ne s jistotou. Veškeré záznamy shořely. Pojišťovna se vypořádala s většinou lidí, kteří ohlásili škodu, takže jejich národně získáme odtamtud. Jenže majitel tvrdí, že se našlo i pár takových, kteří po výtržnostech nic nehlásili. A on už pak o nich neslyšel. Všechna jména si vybavit

BETONOVÁ BLONDÝNA

nedokáže, ale jestli byl mezi nima náš pachatel, tak stejně nejspíš používal falešné jméno. Za sebe teda můžu říct, že kdybych si chtěl pronajmout sklad, vykopat v podlaze díru a pohrbit v ní tělo, tak bych nikomu svoje pravé jméno neříkal.“

Bosch přikývl a podíval se na hodinky. Za chvíli musel odjet. Uvědomil si, že má hlad, ale že se už nejspíš nikde nestihne najíst. Podíval se do výkopu a všiml si odlišného odstínu starého a novějšího betonu. Stará deska byla téměř bílá. Beton, v němž vězela zavražděná žena, měl tmavě šedou barvu. Bosch si také všiml červeného papírku, který trčel z šedivého kusu betonu na dně výkopu. Skočil dolů a odštěpek zvedl. Byl velký zhruba jako softbalový míček. Bosch jím tloukl do velké betonové desky tak dlouho, až se mu rozdrolil v ruce a papírek se uvolnil. Byla to část zmačkané a prázdné krabičky od cigaret Marlboro. Edgar vytáhl z kapsy saka igelitový důkazní sáček a podržel ho Boschovi, který do něj vložil nejnovější nález.

„Určitě se tam dostal spolu s tělem,“ prohlásil. „Dobrý nález.“

Vylezl z výkopu a znovu se zadíval na hodinky. Byl čas jet.

„Dej mi vědět, jestli ji identifikujete,“ řekl Edgarovi.

Hodil kombinézu zpátky do kufru a zapálil si cigaretu. Stál vedle svého chevroletu a sledoval Poundse, který právě uzavíral svou dovedně naplánovanou improvizovanou tiskovou konferenci. Podle kamer a drahého oblečení Harry poznal, že většina reportérů je od televize. Na okraji smečky nicméně zahlédl i Bremmera z *Timesu*. Už ho nějakou dobu neviděl a všiml si, že reportér trochu přibral a nechal si narůst plnovous. Bosch věděl, že Bremmer čeká, až televizáci přestanou Poundse zahrnovat dotazy, a teprve pak mu položí vlastní otázku, která poručíka donutí přemýšlet.

Kouřil ještě celých pět minut, než Pounds tiskovku ukončil. Riskoval, že přijede pozdě k soudu, ale chtěl vidět ten vzkaz. Když Pounds konečně setřásl novináře, naznačil gestem Boschovi, aby se k němu posadil do auta. Bosch usedl na sedadlo spolujezdce a Pounds mu podal fotokopii vzkazu.

Harry si ho dlouho prohlížel. Byl napsaný dobře čitelným tiskacím písmem. Analytik z oddělení podezřelých dokumentů kdy si označil Panenkářův rukopis jako „Filadelfské hůlkové písmo“

MICHAEL CONNELLY

a dospěl k závěru, že obrácený sklon písmen prozrazuje necvičenou ruku; dost možná leváka písíciho pravačkou.

*V novinách psali, že proces už běží,
Panenkářův osud všem na srdci leží.
Bosch prý svou kulkou všemu konec dal,
leč panenky vězte: já pracuju dál.*

*Na Western Avenue je místo, kde mé srdce zapěje,
když vzpomenu na tu, co pod Bing's pozbyla naděje.
Máš smůlu, Boschi, mířil jsi zle,
léta plynou a já jsem pořád zde.*

Bosch věděl, že styl se dá snadno okopírovat, ale něco na té básni ho zasáhlo. Byla stejná jako ostatní. Stejně verše neumělého školáka, stejná pologramotná snaha o vzletný jazyk. Ucítíl zmatek a svírání na prsou.

Je to on, pomyslel si. Je to on.

3

„Dámy a pánové,“ zahlaholil soudce okresního soudu Alva Keyes a prohlédl si porotce, „tento proces zahajujeme úvodními řečmi obou protistran. Mějte na paměti, že tyto proslovy nelze chápat jako důkazy. Berte je spíš jako nákresy či plánky – jako turistické průvodce trasami, na které by vás advokáti obou stran rádi zavedli. Rozhodně je nepovažujte za důkazy. Možná uslyšíte bombastická tvrzení, ale samotný fakt, že někdo něco tvrdí, ještě neznamená, že je to pravda. Koneckonců jsou to právníci.“

Porotci i ostatní přítomní v soudní síni číslo čtyři zareagovali zdvořilým smíchem. Soudce navíc mluvil s jižanským přízvukem, takže „právníci“ v jeho ústech zněli skoro jako „plivníci“, což dále umocnilo všeobecné veselí. Usmála se i Money Chandlerová. Bosch pohlédl ke stolu obhajoby a viděl, že místa pro veřejnost v obrovském sále s šestimetrovými stropy a dřevěným obložením jsou zaplněná přibližně z poloviny. V první řadě za stolem obžaloby sedělo osm lidí, pravděpodobně rodinných příslušníků a přátel Norma Churcha. Jeho vdova však mezi nimi chyběla, protože ta seděla s Chandlerovou přímo u stolu obžaloby.

V sále nechyběla ani hrstka soudních čumilů – starších občanů, kteří nemají na práci nic lepšího než chodit po soudech a sledovat životní dramata druhých. Všehochuť soudních zaměstnanců a studentů zřejmě chtěla vidět slavnou Honey Chandlerovou při práci... a pak zde byla skupina reportérů s pery připravenými nad poznámkovými bloky. Ze zahajovacích řečí se dá vždycky sesmolit hezký článek, protože – jak správně podotkl soudce – advokáti si během nich mohou říkat, co chtějí. Bosch věděl, že po dnešku se

tady reportéři možná čas od času zastaví, ale mnoho dalších článků už o případu nenapišou – to až po závěrečných řečech a vynesení rozsudku.

Ledaže by se stalo něco neobvyklého.

Bosch se ohlédl přímo za sebe. V lavicích za ním nikdo neseděl. Že nepřijde Sylvia Mooreová, to už Harry věděl. Předem se na tom dohodli. Nepřál si, aby to viděla. Řekl jí, že je to jen formalita, že nechat se žalovat za plnění povinností neodmyslitelně patří k policejní práci. Ve skutečnosti ji však tady nechtěl kvůli tomu, že tuhle situaci neměl pod kontrolou. Musel sedět za stolem obhajoby a nechat lidi, aby se do něj trefovali. Během procesu mohlo vyjít na povrch úplně cokoli a bylo pravděpodobné, že se to i stane. A on si nepřál, aby tomu Sylvia přihlížela.

Napadlo ho, jestli si porotci při pohledu na prázdná místa na galerii za jeho stolem nepomyslí, že tenhle člověk musí být vinen, protože mu nikdo nepřišel dát najevo podporu.

Jakmile tlumený smích utichl, přesunul Bosch pohled zpátky na soudce. Keyes působil impozantním dojmem. Byl to urostlý muž, jemůž černý talár padl jako ulitý. Silná předloktí zakončená velkými dlaněmi měl složená před obrovitým hrudníkem, což mu propůjčovalo výraz zdrženlivé moci. Plešatou hlavu zčervenalou sluncem měl výraznou a dokonale kulatou; nad ušima se mu táhl prstenec šedivých vlasů, který jako by naznačoval, že uvnitř se skrývá nepřeborná studnice právních znalostí a pronikavých myšlenek. Keyes pocházel z Jihu, specializoval se na občanská práva a jako advokát si kdysi udělal jméno tím, že žaloval LAPD za neúměrně vysoký počet případů, kdy policisté použili proti občanům černé pleti rdoušení a tímto způsobem je usmrtili. Na federální soudní stolec ho jmenoval prezident Jimmy Carter krátce předtím, než ho voliči poslali zpátky do Georgie. Od té doby soudní síň číslo čtyři jiného soudce nepoznala.

Boschův právní zástupce, městský advokát Rod Belk, se během předprocesní fáze usilovně snažil tohoto soudce odmítnout z procedurálních důvodů a nechat kauzu přidělit někomu jinému. Pokud možno soudci, který dříve nepůsobil jako strážce občanských práv. To se mu však nepovedlo.

BETONOVÁ BLONDÝNA

Bosche to ovšem netrápilo tolik jako Belka. Věděl, že soudce Keyes je uhnětený ze stejného právního těsta jako advokátka obžaloby Honey Chandlerová – věčně podezíravý vůči práci policie a někdy i nenávistný vůči jejím příslušníkům –, ale Bosch cítil, že je to v jádru spravedlivý muž. Měl dojem, že víc toho k úspěchu nepotřebuje. Že úplně stačí, aby v tomto systému dostal rovnou šanci. Koneckonců v srdci věděl, že v onom bytě v Silverlake postupoval správně. Že udělal správnou věc.

„Bude jen na vás,“ pronesl soudce k porotcům, „abyste posoudili, zda se slova právníků během procesu prokázala jako pravdivá. Pamatujte na to. Takže, slečno Chandlerová, předstupte jako první.“

Honey Chandlerová kývla. Vstala od stolu a přesunula se k pultíku, který stál mezi stoly obhajoby a obžaloby. Soudce Keyes předem jasně vymezil pravidla. V jeho soudní síni se nikdo nebude promenovat, nikdo nebude přistupovat ke svědecké lavici ani k boxu porotců. Vše, co oba právníci budou chtít během procesu sdělit, smějí říct výhradně od pultíku mezi oběma stoly. Chandlerová věděla, že soudce dodržování těchto pravidel striktně vyžaduje, a dokonce požádala Keyese o svolení, zda může pootočit těžký mahagonový pultík tak, aby během projevu stála čelem k porotcům. Soudce přísně kývl.

„Dobré odpoledne,“ začala Chandlerová. „Pan soudce má naprostou pravdu, když vám říká, že tato zahajovací řeč je pouhým turistickým průvodcem.“

Dobrá strategie, pomyslel si Bosch s jistou dávkou cynismu, se kterým celý případ sledoval. Pochlebovat soudci hned od první věty. Sledoval, jak se Chandlerová dívá do poznámkového bloku, který si položila na pultík. Neuniklo mu, že má nad horním knoflíkem halenky velkou brož s kulatým černým onyxem. Kámen byl plochý a mrtvý jako žraločí oko. Žalobkyně si před procesem vyčesala vlasy dozadu a nechala si uplést cop. Jeden pramen se jí z něj však uvolnil a pomohl dotvořit image ženy, která se nestará o vlastní vzhled, ale je plně ponořená do případu, do snahy hájit zákon a ztrestat jeho ohavné porušení, jehož se obžalovaný dopustil. Bosch byl přesvědčený, že si ten pramen vytáhla z copu schválně.

Poslouchal její úvodní věty a vzpomněl si, jak silný výboj mu projel tělem, když se dozvěděl, že právě ona bude zastupovat Churchovu manželku. Znepokojilo ho to mnohem víc než zjištění, že případ přidělili soudci Keyesovi. Chandlerová byla opravdu dobrá. Ne nadarmo si vysloužila přezdívku „Money“.

„Chtěla bych vás tou trasou krůček po krůčku provést,“ prohlásila nyní a Bosche napadlo, že si možná nacvičila i slabý jižanský přízvuk. „Chci vám osvětlit, o co v našem případě jde a co podle nás důkazy prokážou. Je to spor o občanská práva. Jeho podstatou je zastřelení muže jménem Norman Church zbraní v rukou policisty.“

Na tomto místě se Chandlerová odmlčela. Ne, aby se podívala do poznámek, ale výhradně na efekt, aby si získala maximální pozornost pro to, co teď řekne. Bosch se zadíval na porotce. Pět žen a sedm mužů. Tři černoši, tři Hispánci, jeden Asiat a pět bělochů. Všichni na Chandlerové viseli pohledem hraničícím s náboženským vytržením.

„V tomto případě,“ pokračovala Chandlerová, „jde o příslušníka policie, kterému nestačila jeho práce a obrovské pravomoci s ní související. Chtěl si hrát i na porotce a na soudce. Chtěl vaši práci a práci soudce Keyese. A chtěl i práci státu, totiž vykonávat rozsudky a tresty vynesené soudci a porotci. Chtěl zkrátka všechno. V tomto případě jde o detektiva Harryho Bosche, jehož vidíte sedět na lavici obžalovaných.“

Advokátka ukázala na Bosche a slovo „obžalovaných“ pronesla táhle a významně. Belk se okamžitě vztyčil a vznesl námitku.

„Není zapotřebí, aby slečna Chandlerová ukazovala mého klienta porotcům nebo používala sarkastickou intonaci. Ano, sedíme u stolu obhajoby. Ale to je tím, že jde o občanskoprávní spor a v této zemi může kdokoli žalovat kohokoli, dokonce i rodina vr...“

„Námitka, Ctihodnosti!“ vykřikla Chandlerová. „Pan obhájce se svou námitkou jen snaží dále pošpinit pověst pana Churcha, který nebyl nikdy z ničeho usvědčen, jelikož...“

„Tak dost!“ zahřímal soudce Keyes. „Námitka se přijímá. Slečno Chandlerová, nemusíme na sebe ukazovat prstem. Všichni víme, kdo je kdo. A taky není zapotřebí pronášet jakákoli slova se štvavou intonací. Slova mohou být krásná a ošklivá i sama o sobě.“

BETONOVÁ BLONDÝNA

Zůstaňme při tom. A pokud jde o pana Belka, pokládám za nesmírně otravné, když advokát přerušuje úvodní či závěrečnou řeč protistrany. I na vás přijde řada, pane. Navrhuji vám, abyste během projevu slečny Chandlerové nevznášel žádné námitky, pokud nedojde k neslýchanému porušení práv vašeho klienta. Pouhé ukázání prstem za dostatečný důvod k námitce nepovažuji.“

„Děkuji, Ctihodnosti,“ pronesli Belk s Chandlerovou současně.

„Pokračujte, slečno Chandlerová. Jak už jsem vás ráno informoval v pracovně, chci, aby zahajovací řeči skončily ještě dnes, přičemž ve čtyři hodiny mám další povinnosti.“

„Díky, Ctihodnosti,“ řekla Chandlerová znovu, otočila se zpátky k porotcům a pokračovala: „Dámy a pánové, my všichni policii potřebujeme. My všichni k policii vzhlížíme. Většina policistů – dokonce drtivá většina – dělá nevděčnou práci a dělá ji dobře. Policejní sbor představuje nepostradatelnou součást naší společnosti. Co bychom si počali, kdybychom se nemohli spolehnout na to, že nám policisté budou pomáhat a že nás budou chránit? V tomto případě však půjde o něco jiného. Chci, abyste to měli během procesu na paměti. Řeč bude o tom, co podnikneme, pokud jeden příslušník policejního sboru přestane respektovat pravidla, regulace a předpisy, jimiž se policejní sbory řídí. Pokud se takříkajíc utrhne z řetězu. A důkazy prokážou, že Harry Bosch právě takovým policistou utrženým z řetězu je. Je to muž, který se jednou v noci před čtyřmi lety rozhodl, že bude soudcem, porotcem a katem v jedné osobě. Zastřelil muže, jehož pokládal za vraha. Za odporného sériového vraha, jistě, jenže v okamžiku, kdy se rozhodl vytáhnout služební zbraň a vystřelit po panu Normanu Churchovi, pro to neměl žádnou právní oporu.

Vy od obhajoby uslyšíte o všemožných důkazech, které policie údajně našla a na jejichž základě si pana Churcha spojila se zmíněnými vraždami, avšak mějte během procesu na paměti, odkud se tyto důkazy vzaly – předložila je sama policie – a kdy se našly – teprve poté, co byl pan Church zastřelen. My jednoznačně ukážeme, že tyto údajné důkazy jsou přinejmenším pochybné. Přinejmenším ušpiněné. A vaším úkolem bude v podstatě rozhodnout, zda byl pan Church, ženatý muž se dvěma malými dětmi a dobře placenou

práci v leteckém průmyslu, skutečně vrahem s přezdívkou Panenkář, nebo zda se stal pouhým obětním beránkem, fíkovým listem, jímž se policie pokusila zakrýt hřích jednoho ze svých členů: brutální, neopodstatněnou a zbytečnou popravu neozbrojeného muže.“

Chandlerová mluvila dál; sáhodlouze popisovala kodex mlčení, jehož existence v řadách policie je všeobecně známá, zmínila se o dlouhých dějinách policejní brutality, o zbití Rodneyho Kinga a následných výtržnostech. Podle Honey Chandlerové to byly všechno plody jedovaté rostliny, jejíž semínko zasadil Harry Bosch, když zabil Normana Churcha. Bosch slyšel advokátku mluvit, ale ve skutečnosti už ji neposlouchal. Měl otevřené oči, čas od času navázal vizuální kontakt s některým porotcem, ale jinak byl pohroužený do vlastních myšlenek. Byla to jeho obrana. Právníci, porotci i soudce teď budou týden nebo možná i déle pitvat věci, na jejichž promyšlení a provedení měl necelých pět vteřin. Pokud měl tohle všechno přestát, musel být schopen čas od času vypnout.

V tomto soukromém zasnění si představil Churchův obličej. Až úplně na konci, kdy se do sebe v bytě nad garáží na Hyperion Street zaklesli očima, a Bosch v tu chvíli věděl, že jsou to oči vraha. Byly chladné a tmavé jako onyx na krku Honey Chandlerové.

„... a i kdyby skutečně sahal po zbrani, záleželo by na tom?“ říkala právě Chandlerová. „Nějaký muž zrovna rozkopl dveře jeho bytu. Muž s pistolí. Kdo by mohl člověku vyčítat, že v takové situaci – jak tvrdí policie – sáhne pro zbraň, aby se ochránil? Fakt, že pan Church ve skutečnosti sahal po něčem tak zdánlivě směšném, jako je příčesek, činí tuto epizodu ještě odpornější. Pan Church byl chladnokrevně zabit. Naše společnost to nemůže akceptovat.“

Bosch ji v duchu opět vypnul a zamyslel se nad novou obětí, která zřejmě několik let vězela zatitá v betonové podlaze. Položil si otázku, jestli po ní někdo někdy vůbec nechal pátrat – jestli někde žije matka, otec, manžel nebo dítě, kteří si o ni celou dobu dělají starosti. Když se vrátil z místa činu, začal o novém nálezu vyprávět Belkovi. Chtěl, aby advokát požádal soudce Keyese o odročení, o odložení procesu do doby, než se toto nové úmrtí objasní. Belk ho však vůbec nenechal domluvit – řekl mu, že čím méně o něm bude vědět, tím lépe. Důsledky nového nálezu ho tak vyděsily, že